

Ego

Lucian Hojbotă

Prăpăditor, un simț amarnic se răscală,
Ce urăște, ce iubește-orice mândrie!
Vrea să știe, c-un amarnic dor și-o boală
De urgie, de ce e setea de știință
Așa-o ființă de ciudată - așa o umbră de făclie...
Mi-e o taină mintea mea și ce-aș fi vrut să fiu;
Ca-n sicriu ținut-am ochii și-acum mai așa îi ții,
Căci cunosc pe zi ce trece ce puține de fapt știu.

Doamne, tot fug fețele din calea mea
Și mi se-ntinde o cale lungă și pustie!
Și mi-e silă că-mi doresc să fiu așa -
Un ego trist, ce-i venit numai să știe.